

15 octombrie

100 de ani de la
Încoronarea
Regelui și Reginei României Mari

atitudini

revista de cultura

Publicație editată de Primăria Municipiului Ploiești, Consiliul Local Ploiești și Casa de Cultură Ion Luca Caragiale a Municipiului Ploiești

Directorul Casei de Cultură:
Marian Dragomir

Redactor-șef:
Dan Gulea

Colaboratori permanenți:
Constantin Abăluță,
Ion Bogdan Lefter,
Diana Rînciog

Redacție:
Mihai Ioachimescu (sport)

Social media:
Mihai Rada

Corectură:
Veronica Huțanu

Layout&DTP:
Georgiana Kelemen

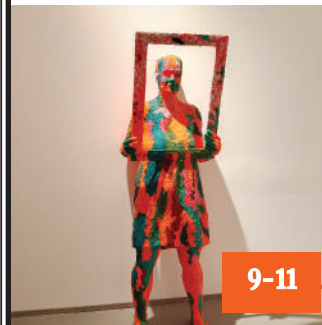
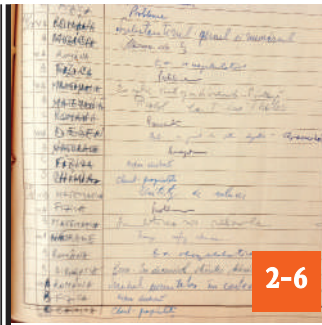
Colaboratorii pot trimite textele numai în format electronic. Autorii care doresc să fie recenzați în paginile revistei sunt rugați să expedieze cărțile pe adresa redacției. (Ploiești, Piața Eroilor nr. 1A, etaj VII)

Telefon: 0244.578.148
Site: www.casadecultura.ro
Facebook: facebook.com/atitudiniploiesti
Email: revistaatitudini@gmail.com

Tipar: SC 2M Digital SRL
ISSN: 1584-0832

Responsabilitatea pentru conținutul opiniilor, argumentelor sau părerilor aparține, în exclusivitate, autorilor. Materialele primite, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază. Redacția revistei nu împărtășește întotdeauna ideile conținute în textele publicate.

Prezentul număr este ilustrat cu reproduceri de artă contemporană de la inaugurarea Centrului Cultural 2 META din Slon, Cerașu (jud. Prahova), inițiativă a artiștilor Romelor Pervolovici & Maria Manolescu, în parteneriat cu Muzeul Național de Artă Contemporană (MNAC), din data de 17 septembrie 2022, sub sloganul „Snapshot contemporan/ Timeline tradițional – Arta este întotdeauna în altă parte”. Clasicizarea avangardelor a adus laolaltă artiști și opere de primă valoare ale scenei de astăzi: Vioara Bara, Radu Comșa, Călin Dan, Teodor Graur, Stela Lie, Petru Lucaci, Sorin Neamțu, Marilena Preda-Sânc, Carmen Rasovszky, Gheorghe Rasovszky, Roxana Trestioreanu, Adrian Anrucrut, Dan Vezetan, Simona Vilău, 2 META.

Argument

Dan GULEA: *Ion Stratan, poet postum* - PAG. 1

Reconstituiri Ion Stratan

50 de cuvinte / *Profesorul de română* - PAG. 2-6

Întâmplări cu oameni și lucruri

Constantin ABĂLUȚĂ: *Pachețelul* - PAG. 7-8

Proză

Raul Sebastian BAZ, *Întoarcerea lui Herakle* - PAG. 9-11

Centenar regal

Dorin STĂNESCU: *Serbările Încoronării la Ploiești* - PAG. 12-14

Haz de necaz

Bedros HORASANGIAN: *Hazul de necaz al lui Ștefan Romanó* - PAG. 15
Ștefan ROMANÓ: *50 de ani de haz de necaz (fragment)* - PAG. 16-17

Poezie

Emil Valentin MUSAT: *Erezii pentru clavecin și pubelă / Amiază de toamnă* - PAG. 18 - 19

Vitrina Atitudini

Ex-libris la „Nicolae Iorga” - PAG. 20

Repere francofone

Diana RÎNCIOG: *Un autor dedicat literaturii franceze: Răzvan Ventura* - PAG. 21 - 22

2META

Imagini din expoziție și de la vernisajul 2META - PAG. 23

Sport

Mihai IOACHIMESCU: *Hipism. Regina Marii Britanii, Elisabeta a II-a, omagiată la Hipodromul Ploiești* - PAG. 24

SCANEAZĂ
CODUL QR

și intră pe site-ul Casei de Cultură Ion Luca Caragiale a Municipiului Ploiești

Ion Stratan, poet postum

Dan Gulea

Revista *ATTITUDINI* există datorită lui Ion Stratan.

În decembrie 2003, când apărea primul număr, Stratan se găsea într-o perioadă incertă; în anul anterior nu publicase niciun volum, dar scria foarte mult. În 2003 îi apăruse antologia *Pământ vinovat* la editura ploieșteană Premier, condusă de poetul Marian Ruscu, deopotrivă editor al revistei *Axioma*, îi apăruse volumul *Țara dispărută* (la editura bucureșteană Noul Orfeu), după ce publicase o parte din poemele acestuia în principalele reviste din țară, precum *România literară*, *Viața românească*, *Familia* sau *Vatra*. Un mai vechi proiect, al unui roman intitulat *Concert de Crăciun*, dar și alte fragmente de proză sau de poeme în proză apăreau în alte reviste, precum *Cuvântul* sau *Contemporanul - Ideea europeană*. Continua publicistica de la *Contrapunct*, unde era redactor-șef adjunct, scria tabletele din *Axioma* (rubrica „La colț”).

Și găsește energie pentru a gira un loc pentru exerciții lirice - principala înfățișare a *ATTITUDINILOR* în seria Stratan, din decembrie 2003 până în octombrie 2005, în total 16 numere, cu apariție neregulată.

De la tragica sa dispariție, revista va publica, din timp în timp, un dosar „Ion Stratan”, în special prin grija noului redactor-șef, regretatul critic și istoric literar Constantin Hârlav, care va conduce revista până în 2014.

De aceea se poate spune că revista *ATTITUDINI* are o identitate prin poetul Ion Stratan, cel născut și dispărut într-o lună de octombrie, care a trăit din 1 octombrie 1955 până în 19 octombrie 2005.

În al doilea rând, există o asumare în numele poeziei: Ion Stratan este considerat postmodernul cu față de modern, poetul cel mai apropiat de metafizica lui Nichita Stănescu, cu care a vorbit și pe care l-a admirat în mai

multe ocazii; este faimos interviul pe care i-l lua în martie 1983, la împlinirea vârstei de 50 de ani, sunt cunoscute fotografiile și dedicațiile primite. Este cunoscută și apariția primului număr al *ATTITUDINILOR* pe data de 13 decembrie 2003 - exact la 20 de ani de la trecerea lui Nichita Stănescu.

În spiritul acestui act fondator, Casa de Cultură „Ion Luca Caragiale” a municipiului Ploiești, sub conducerea lui Marian Dragomir, organizează, în parteneriat cu Uniunea Scriitorilor din România, un festival „Ion Stratan”, sub forma unei tabere de creație, unde poeți, autori de poetici diferite vin la Ploiești pentru a scrie. Festivalul a ajuns actualmente la a doua ediție.

Dar nu aceste date de istorie literară sunt semnificative, ci felul în care ne raportăm la un autor important; atunci când se vor echilibra stelele, ar putea fi demarată și o ediție integrală Stratan, cu 7-8 volume:

- din poezia antumă, ce cuprinde 25 de volume publicate (inclusiv antologii), ar putea fi alcătuite 3 volume de *Opera poetică*;

- poezia postumă (Stratan are 3 volume apărute în mai puțin de un an de la trecerea sa, realmente un „scriitor în moarte”) ar mai putea face parte dintr-un alt volum; NB: cel mai recent volum postum, din 2019! - poemele rostite la radio și editate într-o colecție specială de Editura Casa Radio, „cartea vorbită”;

- un al cincilea volum ar cuprinde

antume și postume rămase în periodice; aici ar fi locul și acelor „prima verba” - Stratan scrie și publică de copil, de la 13-14 ani, și a fost cuprins în diferite antologii locale;

- al șaselea volum ar putea cuprinde proza lui Stratan (roman și proză scurtă, publicate în diferite periodice), precum și aforismele sale - pentru care dăm o lectură corectă în acest număr din *ATTITUDINI*, în special pe baza manuscrisului aflat la Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga”;

- un ultim sau ultimele volume: recenzii, publicistica, prefețele și interviurile poetului.

Sau, cel puțin, o reeditare decentă a poeziei până la prezumabila ediție de *Opere complete* - pentru că autorul *Pentameronului*, al celor *Cinci cântece pentru eroii civilizatori*, al *Ruletei rusești* nu are o ediție recentă; Stratan se află în paradoxala situație de a „scoate” periodic inedite... postume prin sprijinul celor care l-au cunoscut: după cele trei ediții imediată postumitate, în 2005-2006, au mai apărut alte volume în 2011, 2017, 2018, 2019, câteva sute de pagini cu noi poeme, evidentă materie brută, neselectată de autor, care îi aduce mai degrabă deservicii.

Rămâne, la ora actuală, să ne întrebăm odată cu unul dintre poeții săi preferați, George Bacovia, pe care îl invocă în multe din versurile sale, în special din ultima perioadă de creație: Când va fi un cântec de alte primăveri?

50 DE CUVINTE

Actualitatea aforismelor lui Ion Stratan este tulburătoare pentru un poet care nu mai este activ de aproape 20 de ani – deja; teme ale actualității noastre, de la putinism la Salman Rushdie, de la ceaușism și rășfrângerea sa în politicieni la vedete ale lumii noastre culturale (unii prozatori ar merita „Premiul Grobel” – cine să fie? cine să fie?) arată că lumea lui Stratan nu este fundamental diferită de lumea de astăzi, în care trăim.

Acestor actualități – sau mondenități – li se adaugă obsesiile formatoare ale lui Stratan: Bacovia, invocat în registru major sau minor, poetul pe care îl citează constant cam de la *Spălarea apei* (2000), Borges, Grecia („inima mea ca o Grecie zdrențuită într-o mare de sânge”, clama în *Cinci cântece pentru eroii civilizatori*, 1983) – cu un cuvânt identitatea, eul profund și punctele sale de reazăm. La care se adaugă obsesia dispariției, majora preocupare a poetului.

Manuscrisul aflat în proprietatea Bibliotecii Județene „Nicolae Iorga” are 125 de file numerotate în centru, sus, de autor, cu cifre arabe, conținând aforisme la rândul lor numerotate: de la nr. 1 la nr. 105, în primele 25 de file; de la nr. 44 (fila numerotată 26) la nr. 756 (fila numerotată 125) – în total peste 800 de aforisme. Filele sunt scrise doar recto, cu un marker negru, rareori cu un pix sau un stilou; unele discontinuități de numerotare sau repetiții arată că au fost transcrise de pe alte surse.

Manuscrisul este compus din aforisme care au apărut în revista ploieșteană *Axioma* (sub titlurile: „Cafeaua cu sare sau Tezaurul se află în România”, an V, nr. 4 (49), aprilie 2004, p. 26; „Cafeaua cu sare sau cea mai probabilă dintre lumile posibile”, an V, nr. 12 (57), decembrie 2004, p. 14).

În volum, manuscrisul a fost publicat în două rânduri, de fiecare dată incomplet: prima ediție, în 2005, sub îngrijirea lui Nicolae Boaru, în seria „Cärticica de buzunar” a Bibliotecii

„Nicolae Iorga”, prima ediție postumă din opera lui Stratan, însoțită de ceea ce poartă numele „șase fotoviziuni «Răstigniri» ale autorului”, fotografiile realizate de autor. Aici se și vorbește de originea acestui manuscris, care a fost încredințat „acum mai multe luni” îngrijitorului ediției (deci în jurul lui 2004-2005), alături de „ilustrațiile cutremurătoare ale volumului: portretul lui lângă două lumânări, țigările, de care nu se despărțea, lângă niște obiecte tăioase, ba chiar letale, coperta unei cărți, pe un fundal de un negru compact”.

A doua ediție, din 2015, este realizată de Mihai Vasile (Editura Mythos, a Centrului Județean al Culturii Prahova), renunțând la număratoarea aforismelor, însoțindu-le uneori de note de subsol explicative, dar perpetuând cu nonșalanță o seamă de lecțiuni eronate din ediția anterioară.

Coloționând aceste surse (manuscrisul, cele două ediții, plus *Axioma*), am stabilit pentru aproximativ 50 de aforisme lecțiuni adecvate, corectân-

du-se unele ilogisme (de pildă: „lenzură morală” în volume, iar în manuscris, dar și în *Axioma*: „buzură morală”, joc de cuvinte de la numele prozatorului Augustin Buzura) sau agramaticalități. Am verificat de fiecare dată cu sursa din revistă.

Numerotarea este cea din manuscris; pentru că de la fila numerotată 26 se reia număratoarea aforismelor cu nr. 44, numerele de la 44 la 105 apărând așadar de două ori, în timp ce număratoarea filelor continuă firesc, am precizat numărul filei la finele aforismului, între paranteze drepte; prezența în *Axioma* este semnalată prin A.

Se pot stabili patru mari categorii, în care intră aceste 50 de aforisme restituite: 1. Un aforism publicat în ediția 2015, dar omis din ediția 2005; 2. Aforisme omise din ediția 2015, dar publicate (corect sau deformat) în 2005; 3. Aforisme deformate atât în 2005, cât și în 2015; și 4. Aforisme „de laborator”, pe care le-am redat între paranteze ascuțite, fiind reformulate de autor și astfel absente din 2005 și 2015. Ultima categorie reprezintă, așadar, o imagine directă din laboratorul autorului, ezitățile și (re)exprimările sale, în mod special interesantă. (**Dan Gulea**)

1. Un aforism publicat în ediția 2015, dar omis din 2005

14. A avea simțul umorului nu înseamnă a fi un om nesperios. [4]

2. Omise din ediția 2015, dar publicate (corect sau deformat) în 2005

16. Candidatul la Primăria Bucureștilor Marian Vanghelie e un fel de dis p.c.r-at. [5]

34. Pergamuta e para normală. [10]

54. Domnul Pleșu simte o accentuată buzură morală. [14; A]

96. Bankentul platonician. [24; A]

100. Hitchcocq Sportif. [24]

69. Cetatea de unde a fost răpită Elena de către Paris era un târg cu gură spartă. [32]

75. O zi Mântuitorul, o zi vânzător la lumânări. [33]

93. Elevii bacovieni transcriu „pe curat” cuvinte decoltate „în balans le-nevos, de gumă”. [56]

110. În unele pagini, romancierul Salman Rushdie nu este, cum se spune în prefață - „junglian”, ci de-a dreptul „junglian”. [39]

183. Ciorapi silitori învățând pe dinafară conturul piciorului tău. [54]

332. Ceaușescu a „tasat” poporul. [80]

335. Boxerul a fost trimis la parchet. [81]

378. „Șarfés S” mușcă din măr. [86]

535. Mecanic placat cu dantura pe viu. [98]

560. „Dragă, te mai vezi cu Borges sau v-ați despărțit?” (Glumă argentiniană de la radio) [101]

648. Avea atenție acordată. [112]

652. Redactorul de la revista „Playboy” și-a luat de lucru acasă. [112]

656. Fotbalistul a tras câteva șuturi și s-a ales cu câteva suturi. [113]

730. O zorea mov, negrăbită. [122]

3. Deformate atât în 2005, cât și în 2015

68. „Fumons, fumons, qu’un sang impure abreuve nos poumons”. [16; A]

70. Dacă în urma atacului de la Teatrul de Comedie din Moscova s-au înregistrat 190 de morți, ne închipuim ce se întâmpla la Teatrul de Dramă. [16; A]

103. Fotbaliștii au cele mai luxoase mijloace de transport. [25]

83. Satele Unite ale Americii. [35]

86. „Aegean See” - agenție de turism. [35]

98. Exasperarea e „de bon ton”. [37]

152. Poți număra etapele vieții după următorul criteriu: de câte ori ai citit „Sein und Zeit”. [46]

153. Spleendoare. [47]

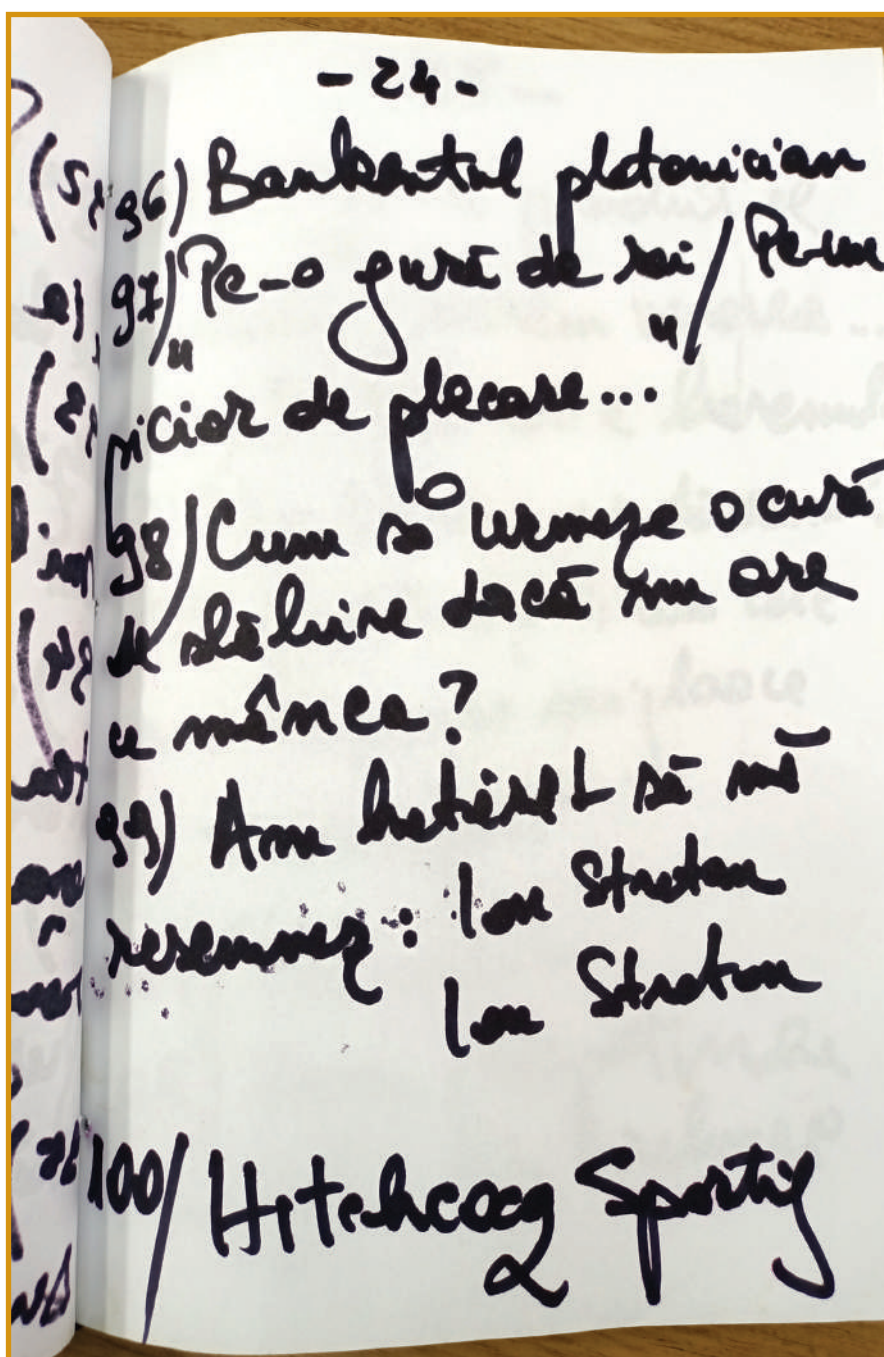
358. Dor de casă grecesc (nostos). [83]

408. Zdrumicând cuvinte. [90]

505. Sunt punctul care apare la sfârșitul enunțului. [93]

542. Din dragostea celor două cuvinte încrucișate se nascu un copil cu <privirea> vocalele sașii. [99]

570. Sunt unii romancieri atât de oportuniști, vicleni și violenți, încât ar merita „Premiul Grobel”. [102]

583. TV, masaj vizual. [104]

627. Fiecare sâmbătă e o toamnă a omului numit săptămână. [110]

655. Mă așez pe o bancă servilă. [113]

731. „Zoon politico” [122]

749. În acel roman, autorul zugrăvește personajele cu var pe față. [124]

754. Primavera Division [125]

4. Laborator: aforisme absente din edițiile 2005 și 2015

137. <Acoperit cu mine însumi> [44]

<145. A dus o viață de sine stătătoare> [45]

<216. Lasă suferința să-și facă meseria> [60]

<220. Mit, nu ficțiune> [61]

385. <M-am trezit> Îmi pare rău că nu sunt ou. [86]

<390. Și m-am semnat într-un colț al lucrării, ca să știu că sunt eu> [87]

624. N-am trăit experiență mai cumplită decât viața <mea>. [109]

651. Arborii înalți anchetați de <vârful> biciul fulgerului. [112]

657. Jocuri de <perspicacitate> inteligență cu triunghiul de încercare al pepenelui. [113]

697. <Visul> Trupul ca un glob de brad <atârnat> aninat de creanga <trupului> visului. [117]

744. <Zvântare de vânt> [124].

Profesorul de română (octombrie 1981: scene din viața poetului)

1 octombrie 1981, Ion Stratan împlinește 26 de ani.

Terminase facultatea în vară, după ce își amânase mai mulți ani finalizarea studiilor – intrase la Facultatea de Limba și Literatura Română, în 1975.

În aprilie îi apăruse primul volum de poezii, *Leșirea din apă* (Editura Cartea Românească, colecția „Debut”, 72 de pagini, 5 lei), primit excelent de critică. Discutat chiar înainte de a apă-

rea, cartea este văzută drept „surprinzător de profundă pentru vârsta autorului, impresionând printr-o perspectivă filosofică asupra lumii contemporane, prin structura aforistică a unor versuri” (Alex. Ștefănescu, *Scînteia tineretului*, 24 ianuarie 1981, p. 4). Sunt sesizate toate nuanțele, inclusiv cea de critică a societății – care nu era decât „multilateral dezvoltată”, cum spunea un clișeu propagandistic al epocii: „Adevărul poetului este unul și același cu adevărul mare și complicat al lumii în care trăiește. Îl respectăm în sine, dar, mai ales în măsura în care acest adevăr se dovedește un produs din care ne hrănim zilnic, cu plăcerea și cu dezgustul pe care ți le provoacă până la un punct orice lucru contradictoriu.” (Constanța Buzea, în *Amfiteatru*, mai 1981, p. 11).

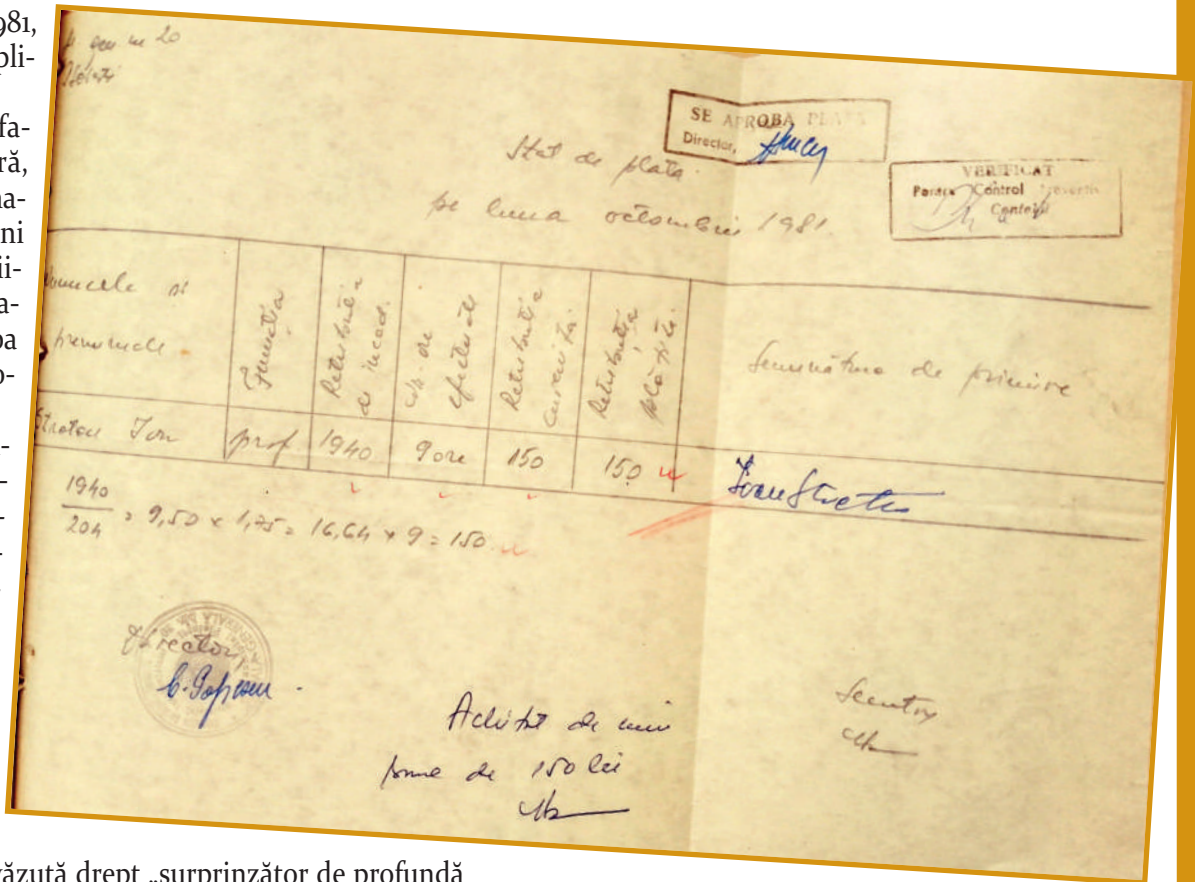
Colegii de generație vorbesc despre anumite filiații: prozatorul Nicolae Iliescu remarcă „sugestiile din implicita poetică barbiană” (*Contemporanul*, 26 iunie 1981, p. 2), iar Dumitru Mureșan îl situează între „Ion Barbu și Urmuz” (*Vatra*, octombrie 1981, p. 4).

Un critic specializat în poezie, precum Dan Cristea, vorbește despre „finețe, inteligență și ironie”, dar și de „o plăcere abuzivă a reacției negativiste”: „Poetul vede pretutindeni doar inautenticitatea lucrurilor, suspectează totul, cu intenții hiperlucide, percepe cu insistență

golurile, destrămările și dezarticulările, vidul din jur și din sine, ajungând astfel la sentimentul unei mari libertăți.” (în *Luceafărul*, 1 august 1981, p. 6).

Cea mai autorizată voce este cea a lui Nicolae Manolescu, care dă o serie de detalii despre laboratorul poetului: „tânărul poet și-a alcătuit placheta de față din lucruri scrise acum trei-patru ani, când le-am ascultat la Cenaclul de Luni, amânând pentru o a doua producțiile recente, în toate privințele superioare, cum ar fi un poem intitulat *Cinci cântece pentru eroii civilizatori*” (volum ce va apărea în 1983, la Editura Albatros), realizând un portret autentic, bazat pe discuții și observații de-a lungul ultimilor ani, de frecventare ai *Cenaclului de Luni*: „Putem lega de poezia lui Ion Stratan — cultivată, fină, de o scilpitoare inteligență — cele mai mari speranțe.” (în *România literară*, 11 iunie 1981, p. 9).

Stratan era o prezență constantă la Cenaclul de Luni, participând la discuțiile despre poezie; deschiderea noului an universitar însemna și reluarea cenaclului. În același timp, mâna lungă a Securității veghează; primele rapoarte despre Ion (Nino) Stratan datează din 1982. Abia în 1989 i se va deschide un dosar: obiectivul „Stan”.

Deocamdată, în octombrie 1981, mijloacele de trai sunt importante.

În aceste circumstanțe, poetul va intra în învățământ, mai întâi la școala unde mama sa, dna Elena Stratan, deținea în calitate de titular o catedră de limba și literatura română – școala nr. 20 din Ploiești (str. Mărășești, nr. 239), actualmente Palatul Copiilor. O clădire cu iz interbelic, desfășurată în special pe orizontală, situată în apropierea Gării de Vest, pentru cartierul muncitoresc ce se edificase aici în ultimii ani, alcătuit din blocuri de patru și, mai rar, de zece etaje.

Consultând arhiva școlii – în mare parte afectată de un incendiu (după 1989, un elev a dat foc cataloagelor), apoi de desființarea instituției de învățământ (după 2009, arhiva școlii nr. 20 s-a transferat la școala „George

Emil Palade”, fostă „nr. 29”), se pot reconstitui câteva date din octombrie 1981, cu Ion Stratan la catedră, în calitate de profesor suplinitor la limba și literatura română.

Momentul este semnificativ pentru că sunt primele ore pe care le ține poetul, este începutul carierei sale didactice, ce mai cuprinde și alte supliniri, la școli din Plopeni și din Teișani (spre nordul județului Prahova), o carieră care va dura până în 1985, când va fi angajat la Biblioteca „Nicolae Iorga” în calitate de referent.

Orele de curs de la gimnaziu la școala nr. 20 aveau loc după-amiaza.

În această lună Ion Stratan este retribuit pentru 9 ore de curs, în sistem de plata cu ora, la valoarea de aproape 17 lei/ oră – în total, rotunjind, 150 de lei (conform statului de plată reprodus alăturat).

Am identificat în conda de prezență semnătura poetului la ore de clasa V-a și de clasa a VII-a, cu lecții

Reconstituiri Ion Stratan

NR. 18 (187) - OCTOMBRIE 2022

de literatură: „Păcală avocat” sau „Descult de Zaharia Stancu” – și cu lecții de limbă: „Substantivul: proprii & comune”, „Formarea cuvintelor cu ajutorul prefixelor”, „Sensul propriu și sensul figurat al cuvintelor” – atunci când titlul lecției nu era mai general: „Exerciții”. Un element special este dat de coexistența semnăturii mamei și celei a fiului pe aceeași pagină de condică.

„aveți aici urmele unui imperiu sintactic din vremea când vă puteam numi” – primele versuri din volumul de debut *Ieșirea din apă*, primele versuri din opera lui Ion Stratan, cu un corespondent de tip didactic, cât se poate de palpabil. (Dan Gulea)

Pentru documentarea articolului, autorul aduce mulțumiri speciale Inspectoratului Școlar Județean Prahova (condus de doamna inspector general Ilona Cornelia Rizea), echipei Școlii Gimnaziale „George Emil Palade”, din Ploiești (director Aurelia Burlan, bibliotecar Clementina Năstase).

adrian uncrut, fără titlu, tehnică mixtă (colaj, hârtie manuală de acuarelă, sepie, creion, cărbune, cafea)

Ziua 20 data LUNI luna OCTOMBRIE

Ora	Clasa	OBIECTUL	SUBIECTUL LECȚIEI	semnătura profesorului
8-10	VIA	Fete Oct-poct	Crăciun spiritului - Prelucrare detaliată	
10-15	VIII C	Fete Oct-poct	Crăciun fetei - Prelucrare detaliată	
12-15	VIII B	Le precebe	Int de lucru	
	VIII A	Fete-poct		
2-13		Ans. corol.	Int de lucru	
	VIA	dirigenta	Adela ulgăre - prof. prof. de	
14	VIA	ex lege	Peter and Mary's Finetable	
	B	Precebe	„Descult” de Z. Stancu	
	VIA	mate medie	Precebe m. not. m.	
	B	dirigenta	Cum înimile precebe m.?	
	VIA	Maturale	Int de lucru	
	B	România	Cate. 1 Hora	
	C	Geografia	Republica Elveția (Grecia)	
	VIII A	Probleme	Page inter. cu schiță de lucru - h. v. exp. artist.	

PACHETELUL

Constantin Abăluță

Pentru vârsta ei, mătușa mea Heralda are o dantură foarte bună. Așa că n-ar avea nici un motiv să se ducă la stomatolog. Și totuși într-o bună zi și-a luat inima în dinți și i-a călcat pragul doctorului Urzică, la care se tratase atâția amar de ani răposatul ei soț. Ce-i drept e drept, îi încolțise ei un gând anume pe care îl rumegase pe-ndelete vreme de patruzeci de zile după înmormântare. Azi, după ce îi făcuse creștineasca pomenirea lui Nae, găsisese că e momentul cel mai potrivit să împărtășească acest gând și doctorului. I se părea că odată cu slujba părintelui, la biserică și la mormânt, și cu cele câteva pachete cu împărțanii distribuite sărăntocilor din cimitir, și-a căpătat cumva dreptul de a acționa în felul ăsta fără nici un fel de mustrare de conștiință. Ea este femeie săracă, toată viața a fost casnică și n-are decât un ajutor social, Dumnezeu știe cum se va descurca de acum înainte.

Așa că, odată ajunsă în fața bătrânului stomatolog, și după ce acesta a invitat-o pe scaunul medical iar ea a refuzat, mătușa mea Heralda, cu un gest decisiv, a scos pachetelul și l-a depus pe biroul, sub conul de lumină al unei veioze. Pentru a împacheta obiectul prețios folosisese o bucată de hârtie maronie ce-i rămăsese de la învelitul polițelor din cămară. Petrecut prin două inele de gumilastic, unul în cruciș și altul în curmeziș, micuțul dar neașteptat va fi desfăcut numai de mâna doctorului Urzică și poate că acesta își va reaminti... În timp ce ea îi va povesti pe-ndelete cum de i-a venit această idee, doctorul Urzică va studia meticolos obiectul și câteva detalii ale lui poate că-1 vor face să tresară. Ei bine, dacă o luminiță îi va juca în ochi și sticla ochelarilor reflectându-o va face și mai vizibil faptul că memoria sa profesională este încă în perfectă stare...

Gândurile Heraldei se învâlmănesc, își pierde șirul cugetării, rămâne ca prostită cu ochii țintă la micul

pachet maroniu învăluit în lumina aurie a veiozei. De ce-o ține domnul doctor veioza aprinsă ziua? Știe toată lumea că asta-i una din manierele lui, dar nimeni nu cunoaște cauza. Dacă-l întrebi nu-ți răspunde nimic. Se face că n-a auzit nimic. Trebuie să înțelegi că-1 stânjenești. Degeaba îți ceri scuze, că nu-ți răspunde nici de astă dată. Bășcălioșii l-au poreclit doctorul Veioză. Gândurile mătușii Heralda au deviat complet de la obiectul vizitei ei în cabinetul stomatologului.

Degetele care umblă prin gura oamenilor desfac meticolos pachetul maroniu. Aruncă hârtia de ambalaj la coșul de sub birou. Se uită curios la lucrarea dentară pentru maxilarul superior cu cinci dinți de aur iar restul de plastic. Își mută privirea la cucoana asta pe care parcă o cunoaște.

Mătușa mea Heralda s-a trezit din amorțire. Iată ce-i spune doctorului:

“Dumneavoastră i-ați făcut lucrarea asta soțului meu. Nae al meu s-a stins în urmă cu patruzeci de

Întâmplări cu oameni și lucruri

NR. 18 (187) - OCTOMBRIE 2022

zile. Chiar acum vin de la parastas. Că lui nu-i mai trebuie, sărmanul. Și mi-am zis că... O mai ciopliți puțin, o mai piliți pe unde trebuie... și-o puneți în gura altuia. Facem totul pe din două, se-nțelege..."

Doctorul Urzică se uită la fața femeii, se uită la lucrare, pregetă. Apoi întinde mâna, scoate din coșul de plastic hârtia maronie, împache-

tează meticulos lucrarea. Pune până când și cele două gumilastice cruciș și curmeziș. Pachețelul se află din nou sub lumina veiozei, ai zice că neatins.

Mătușa mea Heralda întinde mâna și ia pachețelul. Spune bună ziua domnule doctor. Iese din cabinet parcă pe furiș. Se duce direct la preot și se spovedește. Apoi vine acasă și as-

cunde pachețelul într-o veche pălărie a lui Nae. De fapt îl coase meticulos între căptușeală și materialul de fetru. Se apucă și-și scrie testamentul. Lasă cu limbă de moarte să fie înmormântată cu pălăria lui Nae pe piept. Părintele o iertase, dar ea nu se iertase. Și vrea să-și ispășească păcatul în mormânt.

9-11 sept. 2017

Întoarcerea lui Herakle

Raul Sebastian Baz

– Iubito, m-am întors. Pe încălțări am sângele hidrei din Lerna, umerii îmi sunt acoperiți de fulgii păsărilor stimfalide, pe sfoara de la gât mi-am prins cornul taurului din Creta și co-pita mistrețului de pe muntele Erymanthus. Tunica mi-am cusut-o din pielea leului din Nemea, cingătoarea am smuls-o de la brăul Hippolytei, regina amazoanelor. Am buzunarele pline de mere din grădina Hesperidelor, culese doar pentru noi, iubito. Primește-mă la sânul tău, mângâie-mi fruntea ostenită, despletește-ți părul și lasă-l să-mi învăluie pieptul plin de rănille luptelor, căci în sfârșit m-am întors acasă.

– Dar eu, iubitele, neștiind că te vei întoarce, m-am însoțit cu unul dintre prietenii tăi... ce vom face acum?

– Șoptește-mi la ureche vorbe de dragoste, poartă-ți palmele de-a lungul coapselor mele fierbinți, aprindete de dorință și uită-l pe acela. Căci eu sunt bărbatul pe care îl iubești cu adevărat și nimic altceva nu mai are importanță.

– Și el?

– El deja nu mai e cu noi. Câinele Cerber, pe care l-am adus din Infern, a plecat și l-a luat cu sine.

– Dar mă accepți așa, iubitele?

– Tu ești cea pentru care m-am întors.

– Și nu mă vei pedepsi?

– Cine sunt eu ca să te pedepsesc? Hai, iubito, lasă întrebările, vreau să mă dezmiertz cum numai tu știi să o faci.

– Să știi că pe el nu l-am dezmiertzat niciodată așa.

– De-acum nu mai contează. Hai, nu mă mai chinui, te rog.

– Îmi este frică. Jură-mi că după aceea nu mă vei ucide.

– Femeie, cum să teucid? Nu înțelegi că ești visul vieții mele? Tot ce-am

Aspecte din instalația video *Bauxita* (edit 2020) de Carmen și Gheorghe Rasovszky

făcut a fost pentru tine, am venit acasă pentru tine, vreau să fiu împreună cu tine! De ce insiști? De ce nu faci ce te-am rugat?

– Eu știu că după ce vom face dragoste, gândurile tale se vor schimba. Chiar dacă acum îmi spui toate astea, când vom fi terminat, te va cuprinde tristețea și atunci nu ți se va mai părea neimportant ce am făcut eu. De momentul acela îmi este teamă.

– Nu trebuie să-ți fie. Eu te iubesc și te voi iubi mereu.

– Și după ce voi fi moartă?

– Și după aceea.

– Deci vrei să mă ucizi! Altfel cum te poți gândi la momentul în care voi fi moartă?

– Iubito, tu mă scoți din minți. Spui lucruri fără nicio noimă și nu pricep de ce faci asta. Cum ai vrea să-ți dovedesc că nici măcar nu-mi trece prin cap să te omor? Ce om este acela care-și ucide iubita? Cum aș mai putea trăi după aceea?

– Așa cum ai trăit și până acum, pe unde-ai umblat, fără ca eu să fiu cu tine.

– Dar una e să stau fără tine când plec undeva, trimis de zei și alta să teucid cu mâna mea și să rămân fără tine pentru totdeauna.

– Tot fără mine se cheamă și una

și alta.

– Tu chiar nu vezi nicio diferență?

– Nu e nicio diferență. Dacă zeii te-ar trimite să îndeplinești niște munci noi și pentru asta ai lipsi 20 de ani, ai putea trăi liniștit fără mine tot acest timp.

– Dar ai fi cu mine în fiecare clipă! Aș simți mereu dorința de a mă întoarce lângă tine. Pe când dacă ai fi moartă, ce motiv aș mai putea avea să-mi doresc revenirea acasă? Niciunul! Și cu atât mai puțin dacă te-aș fi ucis cu mâna mea. Hai, încetează cu vorbele, iubito, atinge-mi fruntea cu degetele tale tătăduitoare și îngână-mi cuvinte dulci, cum numai tu știi...

– Așa-mi spunea și el, că am degete tătăduitoare.

– Ah, cât o să mă mai fierbi? De ce-mi tot amintești de el? Unde vrei să ajungi? Tu nu pricepi că acest capitol e încheiat pentru totdeauna? Ce a fost a fost, de-acum gata, eu te-am iertat din prima clipă, de când mi-ai spus că te-ai însoțit cu el. Pentru că vrei să-ți spun ceva? Eu chiar mă gândeam că nu o să mă aștepți atâta vreme, eram aproape sigur că vei merge după altcineva și mă rugam zeilor ca acela să fie unul din prietenii mei. Iată, dorința mi-a fost ascultată. Iar acum, că m-am întors, toate vor fi ca

**Roxana Trestioreanu, *together or may be not* (sighișoara),
fotografie digitală**

înainte.

– Tu spui că m-ai iertat... Dar asta arată că ai fost mânios și poate că primul tău gând a fost să mă omori. De unde pot să știu că acest gând a pierit cu totul și că nu o să revină după ce o să te dezmierd așa cum îți place?

– Mă pui la grea încercare, femeie. Tu vrei să ghicesc viitorul? Asta o poate doar Zeus și de multe ori nici el. De ce nu-ți ajunge să știi că nici prin cap nu-mi trece să te omor? Ce fel de argumente așa putea să-ți aduc ca să te conving că nu mă voi gândi la asta nici mai târziu? De ce nu ai încredere în mine, așa cum am eu în tine? Vezi bine că nu te întreb, cum faci tu, de unde pot să știu că nu o să mă înșeli și cu altul sau alții dintre prietenii mei, mai ales că ai făcut-o o dată? Nu vreau decât să facem dragoste, acum, când m-am întors la tine, și tu mă înnebunești cu teoriile tale. Te rog, iubito, să trecem peste toate, nu te mai gândi că am fost mânios, că poate mi-a trecut prin minte să te omor, că s-ar putea ca mai târziu să gândesc altfel... Vreau să ne iubim, ca pe vremea când zeii încă nu mă trimiseseră să îndeplinesc blestematele munci... Vom mânca din merele pe care ți le-am adus și vom fi nemuritori, iubito. Uite, hai mușcă din mărul ăsta chiar acum și apoi nu o să te mai poți gândi că vreau să teucid. Cum să teucid dacă ești nemuritoare?

– Să mușcăm, dar reuși-vom oare?

Merele astea sunt din aur, vezi bine.

– Aurul lor este fermecat, iubito, te face să crezi că nu poți mușca, dar dacă încerci, o să vezi că se poate.

– Ah, într-adevăr! Și ce gust bun au... Tu nu muști, iubitele?

– Mai târziu. Acum nu mă pot gândi decât la trupul tău și la mângâierile pe care le visez de-atâta timp...

– Deci acum sunt nemuritoare?

– Da, ești, asemenea zeilor.

– Iar tu ești muritor.

– Da, iubito. Deocamdată nu o să mușc din măr, pentru că dacă va fi să mă mai trimită zeii să mă lupt cu cine știe ce fiare, nu ar fi nicio ispravă să leucid. Trebuie să aibă șansa lor.

– Dar dacă eu sunt nemuritoare și tu ești muritor, pentru ce te-aș mai dezmierdă?

– Fiindcă te iubesc și mă iubești. Nu ți se pare de-ajuns?

– Ba mi s-ar părea dacă ar fi adevărat. Află, însă, că nu pe tine, ci pe

prietenul tău l-am iubit. Și îl iubesc în continuare, chiar dacă mi l-ai luat cu ajutorul Cerberului.

– Adică totul a fost o mare minciună?

– Fii sigur. Am stat lângă tine de frică, ăsta e adevărul. Și te-am înșelat cu prietenul tău încă de la început. Îl dezmierdam așa cum cu tine nu am făcut-o niciodată și dacă vrei să știi, după ce ne iubeam până la zei, râdeam de tine.

– Dar de ce făceați asta?

– Pentru că o meritai, pentru că erai prea chipeș, prea bine făcut, prea aduceai cu un zeu.

– Și ăsta era motiv să râdeți? Ah, nemernicul, norocul lui că a ajuns în Infern și astfel a scăpat de mânia mea. O lună de zile ar fi durat moartea pe care i-aș fi dat-o pentru ce a făcut. Sunt sigur că numai el te-a îndemnat să nu-mi fii credincioasă.

– Nu fi atât de sigur.

– Tu vrei să mă distrugi? De ce-mi spui toate astea? De ce nu continui să mă minți, mai ales că acum el nu mai e aici?

– M-am săturat să trăiesc în minciună.

– Dar iubirea pe care ți-o port nu este minciună.

– Ah, cât mai râdeam cu el de iubirea asta a ta... Cum ne zvârcoleam în așternut și cum te maimuțărea dragul de el... „te iubesc iubito” zicea și ahhh, cum mă pătrundea în timpul ăsta...

– Încetează! Nu cred nimic din ce îmi spui.

**Sorin Neamțu, *fără titlu*, 2022, marker și mirror paint pe
fotografie, 65x82 cm**

- Ba să crezi! Acum, că sunt nemuritoare, nu mai am de ce să te mint.

- Și dacă ți-aș spune că de fapt mă-rul din care ai mușcat este unul obișnuit, care nu te face nemuritoare?

- Nu te-aș crede. Pentru că te cunosc, tu nu ești în stare să minți.

- Ba să crezi! Am vrut să te pun la încercare, să aflu dacă într-adevăr mă iubești. Acum m-am lămurit. Ah, și când mă gândesc că eram gata să mă duc în Infern și să-ți aduc iubitul înapoi... Atât de mult te-am iubit... Dar acum s-a terminat. Pregătește-te să mori.

- Dar poate că și eu am vrut să te pun la încercare. Te-ai gândit la asta? Și eu am vrut să mă încredințez că mă iubești. De fapt, nimic din ce ți-am spus nu e adevărat. În schimb, am aflat că toate vorbele tale despre iubire erau minciuni.

- Cum vine asta? Cum adică ți-am spus numai minciuni?

- Așa ai făcut. Pentru că la început îmi jurai că niciodată nu te-ai putea gândi să mă ucizi și acum îmi ceri să mă pregătesc de moarte.

- Ba am spus adevărul: nu te-aș fi ucis pentru nimic în lume, sau, mai bine zis, nu aș fi omorât-o pe femeia care erai atunci când ți-am spus aceste cuvinte. Dar acum nu mai ești aceea. Și pe tine te voi ucide.

- Iată deci că am avut dreptate.

- Dreptatea ta stă în cuvinte. Știi să prezinți lucrurile ca și cum în spatele lor s-ar afla adevăruri. Dar eu nu mai accept să mă las înșelat. Acum știu cine ești și te voi ucide, pentru că n-ai nicio legătură cu cea care crezusem că ești.

- Dacă faci asta, vei fi muncit de re-mușcări, pentru că n-o poți ucide pe cea care crezi că sunt acum fără s-o ucizi și pe cea care îți închipuiai că sunt.

- Pe aceea n-o voi ucide. O voi păstra în inima mea și îi voi dedica toate victoriile din toate aventurile prin care voi mai trece de-acum înainte. O voi iubi mereu, orice s-a întâmpla, iar pe tine, care i te-ai substituit, care i-ai luat locul mișelește, te voi ucide chiar acum.

.....

2 META

- Ahhh, de ce-ai făcut asta? De ce, iubitule, cum ai putut să înfigi în pieptul meu fraged cuțitul cu care ai ucis monștrii aceia înfiorători?

- Ești unul dintre ei, femeie. Și nu îmi mai spune iubitule! Mori mai re-

pede, te așteaptă chinurile groaznice din străfundurile împărăției lui Hades.

.....
„Of, și când mă gândesc că nu-i cerusem decât să mă dezmierde și să facă dragoste cu mine”...

CENTENARUL ÎNCORONĂRII SUVERANILOR ROMÂNIEI MARI 1922-2022. Serbările de la Ploiești - 15 octombrie 1922

Dorin Stănescu

La finalul Marelui Război, cum au numit trăitorii anilor 1914-1919 Primul Război Mondial, grație jertfei eroilor și efortului colectiv al unei generații de oameni excepționali, proiectul de țară al României Mari a devenit realitate. Consfințirea în cadrul tratatelor internaționale a Marii Uniri de la 1918 a reprezentat în mod firesc recunoașterea sacrificiilor poporului nostru și implicat a proiectului național al românilor. Odată recunoscute granițele și declanșat procesul de refacere și reconstrucție a țării, clasei politice i s-a părut necesară organizarea unei mari sărbători a încoronării Suveranilor României Mari.

Evenimentul era unul cu o încărcătură simbolică aparte, iar pregătirea sa a antrenat eforturile întregii societăți românești. Locul ales a fost Alba Iulia, cetatea lui Mihai Viteazul, cetatea Unirii de la 1 decembrie 1918. După cum istorisește Constantin Argetoianu în *Memoriile* sale, pregătirile pentru marele eveniment au fost începute în 1921 de către guvernul condus de generalul Alexandru Averescu, iar guvernul liberal condus de către Ion I. C. Brătianu a fost cel care a desăvârșit acest demers.

În ciuda faptului că opoziția – Partidul Național Român, Partidul

Țărănesc, Partidul Poporului – și liderii marcanți au cerut amânarea ceremoniilor și au boicotat eveni-

mentul, nefiind prezenți la Alba Iulia, guvernul Brătianu a decretat „trei zile de praznic național” (15 - 17

octombrie 1922), pentru a se celebra în toată țara încoronarea. Desfășurarea marii serbări naționale de la Alba Iulia a fost, fără îndoială, evenimentul mediatic al anului 1922. Întreaga suflare românească a sărbătorit pe cuprinsul a trei zile. La Alba Iulia au fost prezenți reprezentanți ai instituțiilor din Prahova și Ploiești, dar și ploieșteni care aveau dorința să fie și ei martori la scrierea istoriei. Numeroase firme din Ploiești ori din Prahova au participat oferind produsele lor absolut necesare bunei desfășurări a serbărilor.

Presă națională despre ceremoniile de la Ploiești din 15 octombrie 1922

Pentru aceia, mulți, care nu au putut fi prezenți la Alba Iulia, autoritățile locale din toată țara au organizat o suită de manifestări în onoarea suveranilor. Despre cum s-au desfășurat Serbările de la Ploiești ale Încoronării, ziarul *Dimineața*, prin corespondentul său, a relatat pe larg. Iată și descrierea evenimentului: „Ziua de azi a fost sărbătorită în localitate într-un mod continuu. De dimineață la toate școlile au avut loc serbări cu care prilej profesorii au vorbit elevilor despre însemnătatea actului de la Alba Iulia. La ora 10 s-a oficiat un TeDeum la Catedrala Sf. Ioan. Au luat parte autoritățile civile și militare și un numeros public. După Te Deum d. colonel Caracaș a

citit proclamația regelui, după care părintele Nicu V. a citit pastorală mitropolitului. La orele 11 în Piața Libertății în fața statuii [Libertății] s-au primit de către șefii autorităților defilarea tuturor școlilor și trupelor locale. După amiază a fost o serbare în Liceul Sf. Petru și Pavel. Seara a urmat o retragere cu torțe. Orașul a fost frumos pavozat cu steaguri, covoare și ghirlande de brad. La orele 11, în templul coral din strada Basarab s-a oficiat

un TeDeum, iar domnul dr. Tiberiu din București a ținut o cuvântare despre însemnătatea actului încoronării.”

A doua zi, pe 16 octombrie, ploieștenii au sărbătorit din nou, motivul fiind oferit de ziua de naștere a prințului moștenitor Carol, care împlinea 29 de ani. Același cotidian național relatează despre modul în care la Ploiești un membru al familiei regale era onorat: „Azi, fiind aniversa-

rea nașterii principelui Carol, s-a oficiat la catedrala Sf. Ioan un Te Deum de către protoiereul Ene Dumitrescu. Au luat parte șefii autorităților militare și civile. Onorurile au fost date de o companie a regimentului de vânători. În urmă a fost o defilare în piața Libertății.”

Și pe 17 octombrie la Ploiești au fost organizate evenimente în școli care au încheiat astfel cele trei zile de sărbătoare decretate de guvern.

Cei 42 de primari prahoveni care au fost prezenți la serbările Încoronării din București

Serbările Încoronării au fost proiectate să se încheie în mod oficial la București în ziua de 17 octombrie, dar și aici evenimentul a fost unul grandios: o uriașă paradă militară la

Arcul de Triumf, un TeDeum la Mitropolie și apoi în Piața Universității, la statuia lui Mihai Viteazul, unde a avut loc defilarea alaiului istoric și etnografic care a întru-chipat istoria națională din Antichitate și până la Marele Război. De organizarea acestui cortegiu, care a avut un mare succes la public, s-a ocupat pictorul Costin Petrescu, cel care, mai târziu, a pictat frescele Ateneului Român. A urmat un mare banchet în Parcul Expoziției (Parcul Carol I) la care au fost prezenți Su-

veranii și 10.000 de primari ai României Mari. Dacă acestea au fost în linii mari coordonatele zilei de 17 octombrie 1922, se cuvine să spunem că și la București, ploieștenii au fost prezenți. Astfel, prefectul județului Prahova, întregul consiliu comunal al Primăriei Ploiești și primarul Ploieștiului, liberalul Gogu Fotescu, precum și elevii liceului Sf. Petru și Pavel au fost prezenți în cadrul manifestărilor de la București. Însă delegația din Ploiești a mai fost completată și de prezența a 42 de primari din cele mai multe localități ale județului Prahova, care au sosit ca invitați la defilarea și banchetul celor 10.000 de primari din România Mare.

În cadrul banchetului, delegații Ploieștiului și Prahovei au avut ocazia de a toasta alături de Rege și Regină, care au fost prezenți în rândul acestora. De altfel, Regina Maria în *Memoriile* sale a lăsat o impresionantă descriere a acestui banchet, care a încheiat cele trei zile istorice, în care țara întregă s-a bucurat de împlinirea ultimului act al proiectului de țară al acelei minunate generații de la 1918.

Hazul de necaz al lui Ștefan Romanó

Editura ATOM din Ploiești a editat de curând volumul semnat de Ștefan Romanó, cunoscut membru al diasporei românești din Statele Unite (Texas), intitulat *50 de ani de haz de necaz. O istorie a românilor sub comunism*, povestită în bancurile lor, culese, editate și adnotate de autor (2022, 290 p.). La lansarea volumului de la Filarmonica „Paul Constantinescu” a participat și prefațatorul acestui volum, reputatul prozator Bedros Horasangian, fost consul al României în Statele Unite la începutul anilor 2000, al cărui cuvânt înainte îl reproducem mai jos, alături de câteva momente din cei 50 de ani de haz de necaz.

Bedros Horasangian

Cuțit os, inventat intempestiv de nemuritorul ploieștean Caragiale, în genialele sale *Telegrame* — un fel de emailuri, pentru cei de azi — este formularea cea mai lapidară a spiritului românesc al ființei, cum spunea cândva despre Eminescu, distinsul și om de cultură de mare ispravă, Constantin Noica, azi tratat cam cu spatele de oficialitățile române. Că hâr, că mâr, *Cuțit os*, concentrează tot năduful unui popor și al unei spiritualități care mereu a găsit supape de supra-viețuire în ironie și umor. Dincolo de voia lui Dumnezeu, dincoace de multe belele pe care istoria românilor le-a tot consemnat, *Cuțit os* vine să esențializeze, nu doar o situație grea, imposibilă, o limită a limitelor, dar exprimă și un epsilon de speranță, de încredere, de faptul că nu toate cărțile sunt jucate și zarurile aruncate.

Cuțit os este acel mereu de actualitate *Haz de necaz* de care vrea să ne reamintească acum tot un ploieștean, Ștefan Romanó. Un vorbitor de frumoasă limbă română, pripășit de multe decenii prin America lui Mark Twain și Donald Trump, ne readuce aminte că există *Hazul de necaz*, mai exact cel de necazul comunismului. O carte nouă s-ar zice, dacă nu ar fi toate vechi de când lumea și nu existau nici telefoane mobile, nici tablete, nici computerele astea care ne mânăncă fizații și ne strică vederea. O editură — cum altfel? — ploieșteană, cu numele simplu și inedit, ATOM, ne propune o lucrare de 250 pagini, mari și (nu prea) late despre un subiect gingaș, precum hazul de necaz.

Mai are vreo relevanță această vechi ocupație a românilor de a nu

Bedros Horasangian și Ștefan Romanó

ceda nevolnicilor și necazurilor de tot felul? Antropologic și epistemologic, ca să intrăm și noi în jocul moftologic al limbajului actual, abordând subiectul avem o impresionantă trecere în revistă a felului nostru de a fi. Un român care a trăit zeci de ani în Statele Unite — „Unde merem, vere? La America!” — se întoarce la țara și poporul din care nu a uitat că face parte. Și ne pune la curent, ne reintroduce, racordează la *Hazul de necaz*, care a fost, este și va fi și într-un viitor incert, colacul salvator al națiunii române. Oricât am vorbi cu toții anglo-saxonește (sic!) — acum sudu-ielile de tip F... țin loc la neoașul azi utilizat doar de cei care socotesc cu cât crește punctul de pensie, prețurile și numărul crizelor ce ne pasc, neoaș despre care Alexandru Paleologu, un fin degustător al limbii române, susține că ar fi, cităm, o *șansă acordată preopinentalului de a reveni într-o formă îmbunătățită*, închis citatul, frumos și elegant întors din condei — tot la cele lumești trăite românește ne pitulăm pe sub Curbura Carpaților.

Hazul de necaz, cu tot ce cuprinde o istorie și o cultură, este talpa identității noastre. Nu e de rușine. *Fă-te frate și cu dracu până treci puntea, Capul plecat nu-l taie sabia, Să ne vedem cu sacii în căruță și mai vedem*, toate aceste îndemnuri la descurcă-

reală — pe care o tratăm vindicativ ca pe ceva căh! refuzată de etica maximalistă (de salon și gargariseală eurocentrată) au fost o formă de supraviețuire. Nici binele nu a fost dus pînă la capăt, nici răul nu a atins cote de ură și răzbunare ca la alți balcanici — noi nu suntem precum sârbii, grecii sau albanezii, cei cu *Codul lui Lek* — adică să-i iei gâtul unui urmaș al unui vecin după două sute de ani, că nu știi care unchieș din neam s-a dat după coșitele vreunei megieșe nurlii. La noi a curs sânge mai puțin, oricât ne văicărăm și bombănim — noile sporturi naționale ale românilor că istoria a fost nedreaptă cu noi. Ei și? Ne-am dus crucea cum am putut și o ducem și azi.

Ștefan, românu' din Dallas, Texas, ne oferă șansa să priticim pe marginea acestui fabulos *Haz de necaz* de care, realmente avem azi nevoie cu supra de măsură. O carte pe care, ca român verde, dincolo de numele ce-l port, o recomand a fi citită cu voie bună și zâmbetul pe buze. *Cuțit os* este un bun îndemn să așteptăm cu încredere noua recoltă de la Valea Călugărească. Și să închinăm un pahar cu prietenii — aici capătă viața alt contur, știa nenea Iancu ce știa și noi mereu uităm — la Conacul Bellu de la Urlați. Viața devine suportabilă dacă rostuim cum se cuvine *Hazul de necaz*.

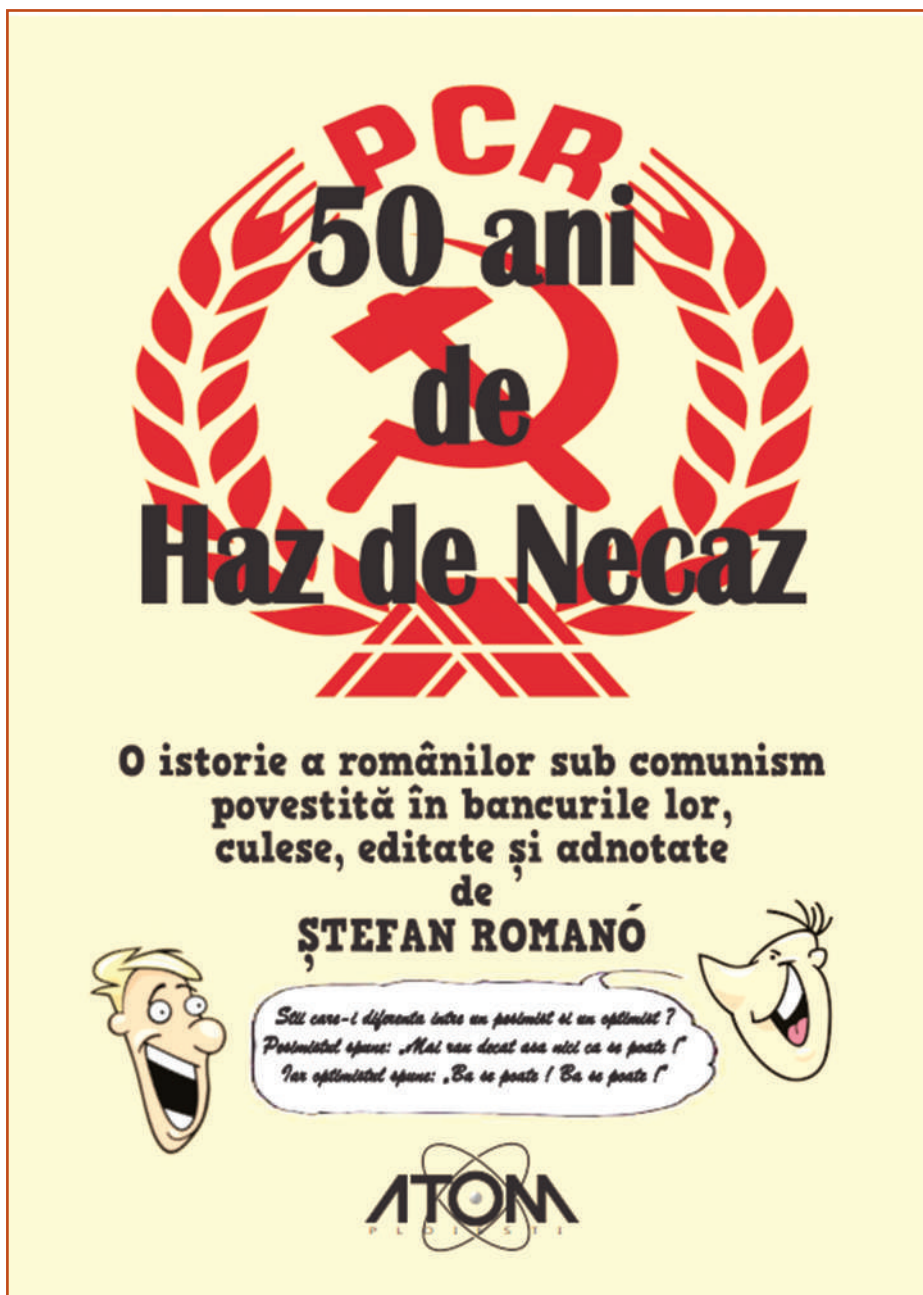
50 de ani de haz de necaz (fragment)

Ștefan Romanó

Nimeni nu-i nemuritor, nici chiar Brejnev. După moartea lui a urmat o perioadă tulbură în politica sovietică, mai pe șleau spus, tovarășii s-au cam bătut pentru scaunul de prim-secretar al marelui Partid. Suntem în măsură să relatăm aici un episod ilustrator și senzațional, până acum necunoscut chiar și celor mai bine informate cercuri:

Mai era numai o lună până la începerea lucrărilor Congresului PCUS ce urma să consfințească, prin vot, alegerea noului șef propus de Politbiuro, când KGB-ul prinde un fir uluitor: în timpul lucrărilor, primul secretar ales urma să fie asasinat! Și, în ciuda perfecțiunii instituției și a amplexării investigațiilor ei, presupusul asasin n-a putut fi dibuit. Ce-i de făcut? Să se amâne Congresul? Imposibil! Și așa instabilitatea politică e foarte periculoasă! Mai sunt numai două săptămâni, mai e numai o săptămână... și niciun indiciu, nimic. Ajunși cu cuțitul la os, tovarășii de la KGB hotărăsc să recurgă la o ultimă și disperată resursă: să se adreseze faimosului număr 007, James Bond. Și majoritatea Politbiuro-lui decide să-l angajeze pe dușmanul nr. 1 al Sovietelor. Încep negocierile, cu promisiunea solemnă că „n-o să-i clintim niciun fir de păr de pe cap, numai să ne rezolve problema”.

Așa își face James Bond prima și ultima intrare oficială la KGB.

—Domnilor, le spune el dușmanilor de pân-atunci, înțeleg că am de la dumneavoastră mână liberă.

—Mână liberă, absolut! Toate forțele noastre sunt la dispoziția dumneavoastră. Dar nu uitați, mai sunt numai șase zile.

—Știu, iată planul: îmi puneți la dispoziție o duzină de sticle de whisky, operele complete ale lui Lenin în limba engleză și o cameră în care să pot gândi în liniște, fără să mă deranjeze nimeni, absolut nimeni – OK?

— OK, Mr. 007.

A fost puțină muncă la traducerea celor cincizeci de volume ale operei lui Lenin în engleză, dar KGB-ul are resurse nelimitate.

Două zile mai târziu, Mr. 007 intră în camera specială, unde-l așteptau lada cu whisky și cele cincizeci de volume. Tovarășii KGB-iști ies și se așază să păzească ușa camerei speciale. Trec o zi, două, trei, tovarășii se foiesc din ce în ce mai îngrijorați, dar ușa nu se deschide. Și ce pot face? În sfârșit, în chiar ziua deschiderii lucrărilor Congresului, la ora 7 dimineața, ușa se deschide și apare Mr. 007, neras, cu părul încâlcit, cu ochii tulburi, dar cu o expresie de calm și decizie întipărită pe față. Tovarășii sar în jurul lui :

— L-ați găsit?

— Nu încă, dar îl am în mână. Sunteți pregătiți să supravegheați prin TV fiecare scaun din sala unde are loc Congresul?

— Suntem.

— OK, deschideți lucrările. Eu voi supraveghea personal monitoarele TV. Voi numai să fiți gata ca, atunci când vă spun eu rîndul cutare, locul cutare, să săriți și să puneți mâna pe asasin, OK?

— OK, Mr. 007.

Se deschid deci lucrările Congresului, se alege prezidiul, se votează în unanimitate noul prim-secretar și speaker-ul anunță „Are cuvântul acum tovarășul prim-secretar al Partidului” dar 007 tot tace. Tace și scrutează monitoarele TV din fața lui. Noul primsecretar urcă pe podium, KGB-iștii îngheață și, chiar în clipa când primul secretar își face apariția la tribună, 007 strigă în microfonul conectat la urechile KGB-iștilor: „Rîndul 11, locul 29”. În aceeași clipă, zece perechi de mâini l-au și înșfăcat pe ocupantul locului 29 de pe rîndul 11 și găsesc la el un arsenal cu care putea lichida întreg prezidiul. Lucrările Congresului se reiau și continuă fără niciun incident, în vreme ce KGB-ul îl sărbătorește pe James Bond. Votcă, șampanie, whisky, decorații, dolari, femei, plutesc în jurul lui.

— Jim — îl bate șeful KGB-lui pe umăr pe Bond — felicitări colegiale. Dar spune-ne și nouă, totuși, cum ai reușit?

007 surâde seducător, dar modest, și povestește:

— Well, pentru mine a fost de la bun început clar că, în conjunctura actuală, nu putea fi decât un inside job. Cheia nu putea fi decât în Partidul însuși și ce călăuză mai bună puteam avea decât pe Lenin? N-am avut altceva de făcut decât să citesc cu atenție volum cu volum, pagină cu pagină, rînd cu rînd, cuvânt cu cuvânt. A fost ceva muncă, desigur, dar iată ce-am găsit la pagina 207 a volumului 39.

Și Mr. 007 pocnește din degete și în mâna lui apare volumul roșu legat în piele de vițel din care citește: „Tovarășii, nu uitați: dușmanul nu doarme niciodată.” Simplu: rîndul 11, locul 29 era singurul din toată sala care nu dormea.

După acest interludiu tulbure, relatat aici prima oară, în fruntea Partidului a apărut Mihail Gorbaciov. Gorbaciov — cine-i ăsta? Unul mai tânăr, primul din ierarhia Kremlinului care nu-l cunoscuse pe Lenin. Îl cunoscuse, în schimb, pe Stalin, în acest alt episod inedit al istoriei:

7 noiembrie 1941. Tancurile germane au ajuns la periferia Moscovei, dar în Piața Roșie se desfășoară, netulburată, parada de aniversare a Marii Revoluții, vegheată de la tribună de tovarășul Stalin. E un ger strașnic: iarna ru-sească i-a jucat o festă lui Hitler, așa cum îi jucase și lui Napoleon cândva, sosind cu o

lună mai devreme. Îi joacă o mică festă și lui Stalin, căruia i-a cam înghețat sufletul în tribuna deschisă. Tropăie el și face semne cu mâinile înmănușate către mulțimea ce defilează, dar asta nu prea-l încălzește, căci e un ger al dracului. De aceea, din când în când se apleacă și scoate din tureatca cizmei o sticluță plată din care trage câte-o înghițitură care-l mai încălzește.

Dar iată că în Piața Roșie năvălește tinerețea: pionieri în cămășuțe albe, cu cravate roșii la gât, dau iureș. Un grup încărcat cu buchete mari de flori roșii urcă în fugă pe treptele tribunei. În fața lui Iosif Vissarionovici se oprește un băiețel de-o șchioapă, cu bucle aurii, cu obraji rumeni, și-i întinde un uriaș buchet de trandafiri roșii. Stalin se apleacă, ia buchetul, sărută cei doi obraji bucălați iar apoi, simțind o răceală prin mădulare, zice:

— Băiete, ia vezi tu, că am în tureatcă o sticluță cu ceai. Ia dă-mi-o tu!

Băiețelul se apleacă, găsește sticluța, îi scoate dopul și-o miroase și iute o varsă pe jos, după care spune:

— Să trăiți, tovarășe prim-secretar, raportează: nu era ceai, era votcă.

La care, Stalin se înnegrește la față, supărat:

— Da' cine ești tu, măi țâcă?

— Să trăiți, tovarășe prim-secretar, raportează: ia pionier Mișa Gorbaciov!

Vă dați seama că cine-a avut curajul să-i taie votca lui Stalin nu era un oarecare. Gorbaciov avea să schimbe historia mundi. Ajuns prim-secretar al PCUS, el n-a ezitat să aplice rețeta întregii Uniuni Sovietice. Și acesta n-a fost decât începutul.

Emil Valentin Mușat (n. 1955) este format în ambianța onirismului practicat de Valentin Sîrbu și în cea postmodernă a Cenaclului de Luni, debutând în 1999 cu volumul de poezie *Poet de formula unu*; autor de studii comparatiste și de istorie și critică literară (*Le postmodernisme dans la culture roumaine*, 1995), este în prezent doctor în filologie, profesor de limba și literatură română la Colegiul Național „Nicolae Iorga” din Vălenii de Munte. Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Erezii pentru clavecin și pubelă

În urbe-s tot mai multe percheziții
N-ai voie cu alegorii sentimentale
Pentru că hoituri ce duhnesc a supoziții
Au rupt neînfrânatelile cântare

O nepăsare otrăvită coboară în piațete ca o ciură
Adorm pe caldarâm cu șobolani
Și ciocli-acoperiți de brumă
Fără să știe cum trec anii

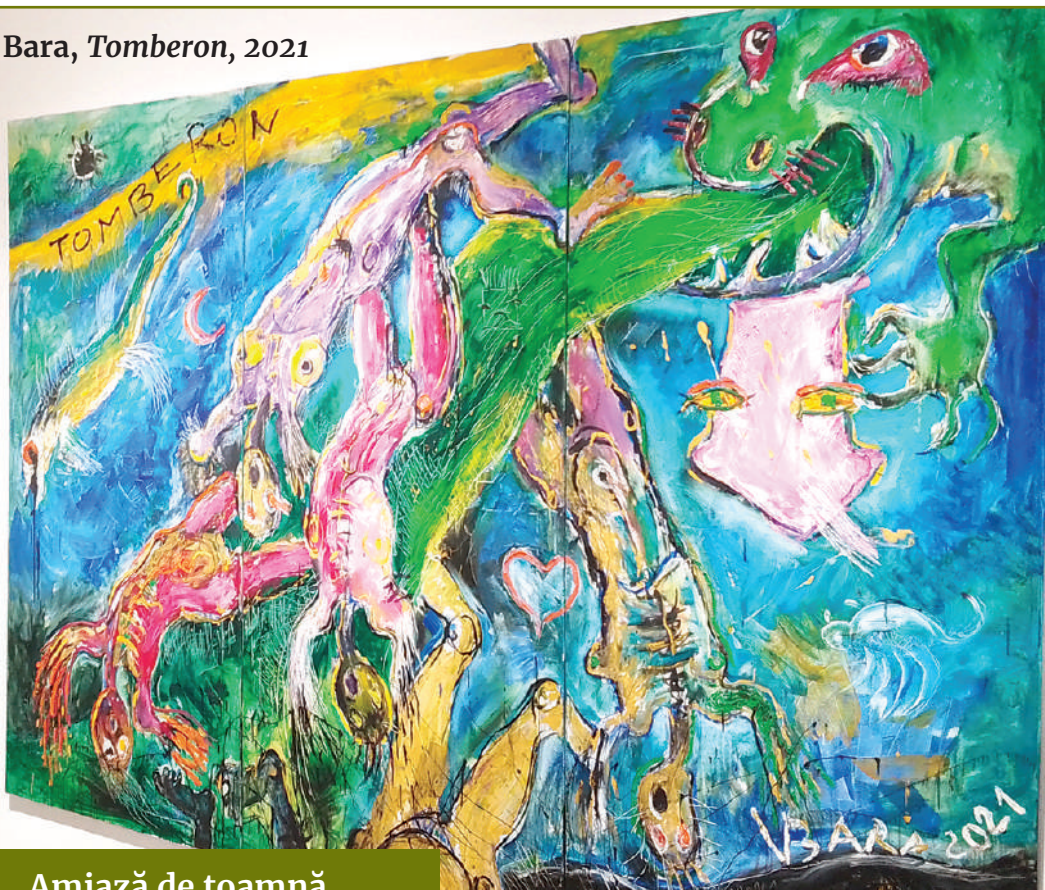
Domnițe siluite de vechili caștrați
Cu binecuvântare nasc leviatani
Fără buric tăiat și blestemați
Să-mpartă legea-n chip de puritani

În primării fac tumbe măscăricii
Se perpelesc berbecii în castele altare
Și clopotele bat a giumbușlucuri
Cu-abați pierzându-și barba în adâncuri de fecioare

În muselină și cu vorbele bufante
Urmându-și în decameron văpaia
La nunta fără de balcon a galeșei infante
Scribi harnici vor așterne în fereastră Himalaia

Teodor Graur, *Simbol și materie (Brâncuși)*

Vioara Bara, Tomberon, 2021

Amiază de toamnă

La promenadă doamnele cochete
Trec prin grădini fără de verighete
Desprinse parcă dintr-un gând sihastru
Al celora cu sângele albastru

La promenadă doamnele galante
Coborâtoare din adânc de ere
Cu ticurile lor savante
Se-ascund în ale ploilor dantele

La promenadă doamnele în criză
Apar la ore fixe și galactic
Iar flirtul n-are nicio miză
Și deseori nimic sintactic

La promenadă doamne pedante
Visează porturi și funcționari stabili
Și-n gesturile lor savante
Se-ntrezăresc adulmecări de surugii virili

Trec doamne și reintră în vitrina sorții
Impudice cu prețuri indecente
Și-n permanenta respirație a morții
Le regăsim în schițe și momente

Petru Lucaci, Noctumbre, cărbune pe pânză,
2018, 84x64 cm

Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” din Ploiești (manager ec. Mihaela Radu) continuă seria de expoziții stradale, panotate pe gardul instituției; după expoziția cu lucrări din patrimoniul bibliotecii, a fost vernisată de curând o interesantă serie de reproduceri după ex-librisuri din colecția bibliotecii, îndeplinindu-se astfel și o funcție educativă importantă a culturii instituționale.

Un autor dedicat literaturii franceze: Răzvan Ventura

Fără îndoială, Răzvan Ventura este un exemplu grăitor despre pasiunea și devotamentul cu care un filolog din România studiază și analizează literatura franceză, în valorile sale fundamentale, reprezentative. Într-adevăr, acest autor, născut în 1969 la București, are un parcurs exemplar în carieră: este doctor în filologie al Universității din București (2007) cu o teză despre Gustave Flaubert, sub coordonarea dnei profesoare Dolores Toma, specialist de excepție în domeniul literaturii franceze, care a îndrumat multe teze de-a lungul activității sale.

Diana Rînciog

Răzvan Ventura a publicat volume de referință despre opera unor scriitori francezi din diferite epoci literare, dar și lucrări destinate studierii lexicului de specialitate: Gustave Flaubert – *Miracolul absenței* (București, Tracus Arte, 2014), *Dicționar francez – român, român – francez de termeni de intelligence* (București, Editura Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, 2017), *Materie și violență la Lautréamont și Apollinaire* (București, Tracus Arte, 2018), *Dublul și paternitatea la Maupassant* (Iași, Junimea, 2021). Este, de asemenea, coautor al unui *Dicționar de scriitori francezi*, volum coordonat de Angela Ion (Iași, Polirom, 2012), la care a contribuit cu 80 de articole referitoare, printre alții, la Jean Anouilh, Anatole France, Antoine de Saint-Exupéry, Georges Simenon. A publicat articole critice și eseistice în volume și reviste de profil filologic, cu privire la Molière, Larbaud, Lautréamont, Flaubert, Gautier, Apollinaire, Maupassant și alții.

Ceea ce ne impresionează de la bun început, în calitate de cititori ai cărților sale, este temeinicia informației, calitatea documentației mărturi-

sind despre pasiune și erudiție, lectură profundă și frecventare asiduă a bibliotecilor, Răzvan Ventura fiind nu numai un cercetător de formație, ci, mai ales, unul de vocație.

Această scurtă prezentare este menită să informeze, dar și să îndemne la lectură pe cei interesați să aprofundeze exegeza unor autori deosebiți din perimetrul literaturii franceze. De exemplu, opera lui Gustave Flaubert este amplu comentată în volumul intitulat sugestiv *Miracolul absenței*. De la conceptul ontologic la examinarea critică, absența este văzută de autor prin lentila operei și corespondenței flaubertiene, în trei părți consistente ale volumului de peste trei sute de pagini, cu o bibliografie impresionantă. Sigur că se raportează totul la bovarism, care este «facultatea de a face prezent ceea ce este absent și de a face absent ceea ce este prezent». (p.23) Mai mult, consideră Răzvan Ventura, «Flaubert ne face cunoscut faptul că un personaj se află la fața locului, dar nu ni-l arată; [...] adesea absența personajului are în fundal o semnificație mai elevată – cea a eșecului.» (p.25) Latura contemplativă a personajului este studiată în amănunt, cu semnificații-

le ce decurg de aici, în texte precum *Doamna Bovary*, *Trei povestiri*, *Noiembrie*, *Educația sentimentală*, *Salammbo*, *Bouvard și Pécuchet*, dar și în *Correspondență*.

De altfel, Răzvan Ventura arată că, în scrisorile sale, pustnicul de la Croisset (cum era supranumit scriitorul normand) demonstrează că «o modalitate de a depăși absența este reînvierea amintirilor» (p. 278), corespondența având o funcție cathartică, alta fatică-afectivă, precum și una reflexivă. (p.302) Penultima frază a volumului *Gustave Flaubert. Miracolul absenței* (având la bază teza de doctorat a autorului) este ilustrativă pentru concluziile formulate de către Răzvan Ventura: «Tematica absenței la Flaubert este neîndoios o tematică ingrată, întrucât se află în perpetuă contradicție cu materialitatea scriiturii. Prin ea, Flaubert își demonstrează sieși că întotdeauna se află ceva dincolo de aspirațiile și realitatea noastră – și inclusiv dincolo de scriitura flaubertiană.» (p.326)

O carte solicitantă prin dificultatea temei (o paralelă între doi autori francezi din epoci diferite) este cea care își propune să studieze pe Lautréamont și Apollinaire, din pers-

pectiva paradigmelor materie și violență. Cu multe referințe critice, cu un amplu parcurs comparatist, receptarea lui Răzvan Ventura surprinde și captează deopotrivă pe cititorul avizat: fundamentală pentru cei doi scriitori este construcția, afirmă acesta. (p.26) În timp ce Lautréamont «exersează tipuri diferite de discurs» (p.37), textul lui Apollinaire «este un conglomerat de închideri alăturate unele celorlalte. Fiecare fragment din *Cântecele lui Maldoror* ne aduce un alt chip al naturii sau o altă modalitate de-a-l prezenta.» (p.40) Răzvan Ventura arată că Lautréamont surprinde materia într-o continuă devenire negativă. (p.55) La Apollinaire «supremul test al agresivității este dat de controversata temă a războiului» (p.123).

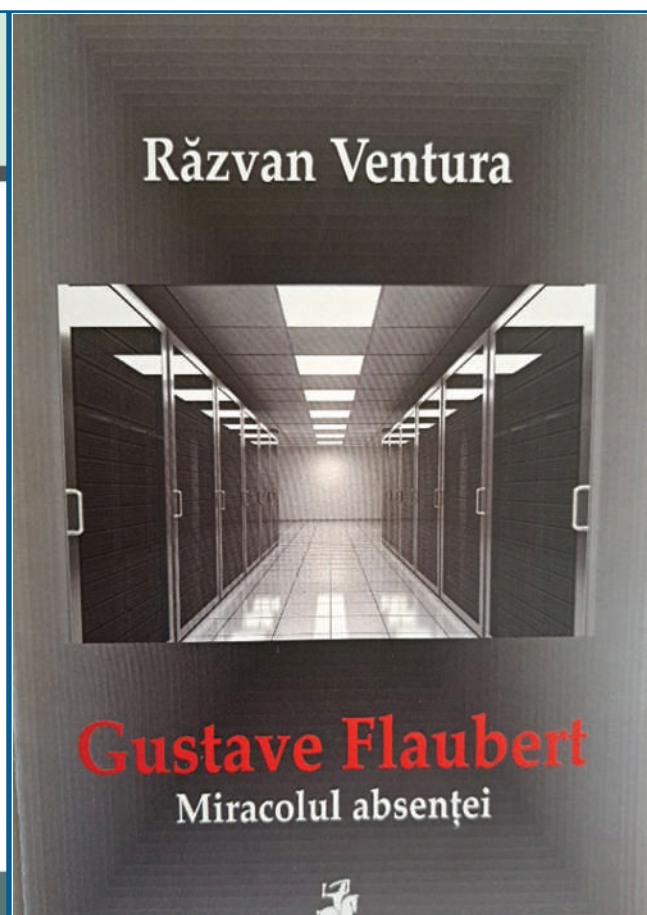
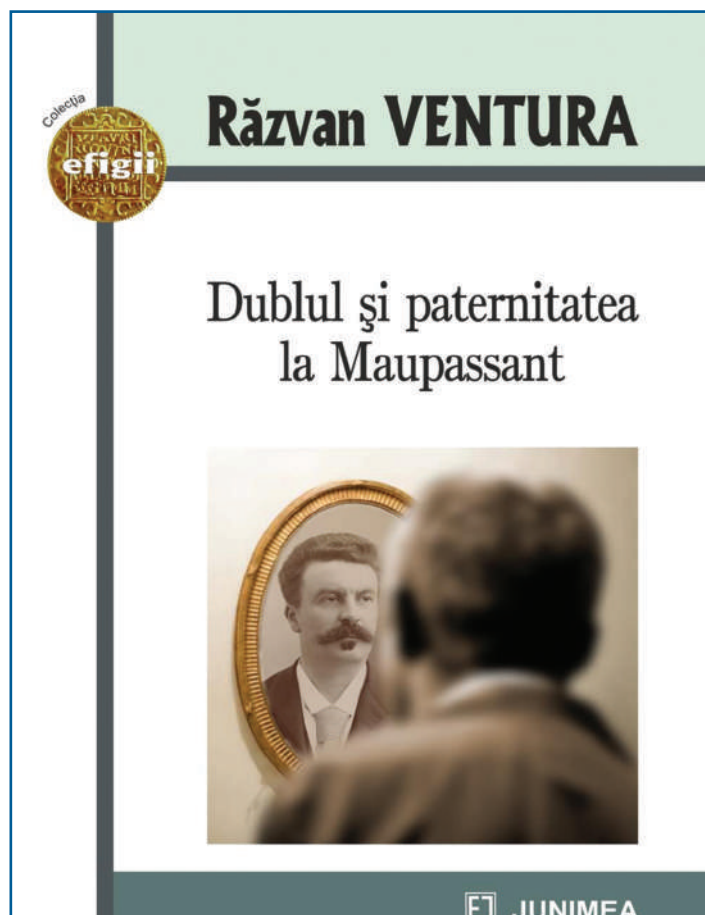
De altfel, subliniază autorul studiului, «creația lui Apollinaire și cea a lui Lautréamont constituie în special o mărturie a unor raporturi de putere.» (p.151), unul dintre capitole intitulându-se sugestiv *Frenezia violenței*. În plus, unul dintre elementele frecvente și simbolice la Apollinaire

este sângele; fără îndoială, cei care vor parcurge volumul vor putea vedea multiple valențe ale acestui element cheie pentru poezia autorului *Caligramelor*.

În volumul dedicat lui Maupassant, pornind de la tema dublul și paternitatea, Răzvan Ventura realizează o inspirată și fină analiză a temei alese, premisa fiind tulburător exprimată: «Constituie dublul o întărire a unei existențe sau reprezintă, dimpotrivă, subminarea acesteia? Și suportă cu adevărat realitatea această dublare a ființării? Uneori, chiar simpla reproducere a ființei este în măsură să arunce umbra unei neliniști, știrbind contururile unei alcătuirii nesigure de locul pe care-l ocupă în lume. Dar abia odată cu intrarea în joc a eului dublul începe să arunce umbra îndoielii asupra realului.» (coperta a doua). Prima frază a volumului semnat de către Răzvan Ventura constituie o sugestivă intrare în perimetrul cercetării literare: «Orice carte, inclusiv cea de față, se naște dintr-o întrebare și din cutezanța unui răs-

puns. » (p.7) Într-adevăr, o temă deja abordată de critica operei lui Maupassant capătă noi lămuriri, interpretări în acest studiu profund, admirabil documentat, riguros redactat, publicat anul trecut la editura ieșeană Junimea. Prin urmare, dublul este raportat la fantastic, dar și la cotidian, cum se întâmplă, de exemplu, în pseudojurnalul din nuvela *Le Horla*. Menționăm și două capitole - *Dublul ca amenințare* (pp.89-125), *Paternitatea ca ratare a dublului* (pp.126-169) - unde sunt analizate texte precum *Bulgăre de seu*, *Un fiu*, *Confesiunea*, *Părăsitul*, *Tăticul lui Simon*, etc.

Cu o bibliografie bogată (pentru a nu aminti aici decât pe specialistele în Maupassant de la Cluj și București, Alexandra Viorica Dulau, respectiv Liliana Anghel), cartea lui Răzvan Ventura se adaugă exegezei românești și internaționale, ca un reper foarte valoros. Așadar, având bucuria de a fi cunoscut aceste cărți, le recomandăm, la rândul nostru, având convingerea calității și utilității lor pentru orice filolog.

Sâmbătă 17 septembrie 2022 a fost inaugurat un nou muzeu în Prahova, Centrul Cultural 2META din comuna Slon, Cerașu, inițiativă a artiștilor Romelo Pervolovici și Maria Manolescu – cei care acționează pe scena artistică sub denumirea de 2META. Inițiativă privată, muzeul colaborează cu Muzeul Național de Artă Contemporană (MNAC) și vine în continuarea rezidențelor de la casa-meduză, pe care Fundația 2META le acordă constant artiștilor internaționali. Pe muzica lui Erik Satie, care a însoțit documentarul *În atelierul părinților mei* al regizoarei stabilite actualmente la Paris, Eva Pervolovici, în concepția arhitecturală a lui Radu Pervolovici, vernisajul s-a bucurat de participarea unor nume semnificative din arta românească actuală, care și expun pe simeze. Revista *ATTITUDINI* ilustrează acest număr cu imagini din expoziție și de la vernisajul 2META.

reinterpretări avangardiste de 2META și Teodor Graur

Hipism. Regina Marii Britanii, Elisabeta a II-a, omagiată la Hipodromul Ploiești

Mihai Ioachimescu

Hipodromul Ploiești este, fără îndoială, un simbol al orașului nostru. Modernitatea acestui complex se întrepătrunde cu istoria și creează un loc magic, care atrage toate categoriile de vârstă îndrăgostite de hipism. Răsfoind istoria locală, am găsit că încă din anul 1926 s-a înființat, la Ploiești, Societatea Protecției Animalelor, cu concursul Society For Protection din Londra. Dragostea pentru cai a familiei regale avea rădăcini adânci. Regina Maria a îngrijit trupele de cavalerie în Primul Război mondial, iar Regina Elena, mama Regelui Mihai, avea să patroneze activitatea crescătorilor de cai. În 1933 parcul din Ploiești, care găzduia hipodromul, avea să primească numele Regelui Carol al II-lea.

Legăturile Casei Regale a României cu Regatul Marii Britanii au consolidat, și mai mult, tradiția hipismului în România. Regina Elisabeta a II-a (1926-2022) a fost verișoară de gradul III, cu Regele Mihai (1921-2017), cu care a

avut, întreaga viață, o relație strânsă și afectuoasă. Dragostea pentru cai a regeratei regine a Marii Britanii s-a manifestat încă din perioada când era o tânără prințesă. Prezența frecventă a Majestății Sale la cursele care se desfășurau la Ascot și Epsom s-a transmis și în familia regală.

Regele Charles al III-lea a participat mai bine de 40 ani la competițiile de polo, iar prințesa Anna și fiica ei Zara au participat, ambele, la concursurile ecvestre organizate în cadrul Jocurilor Olimpice. Trebuie menționat, de asemenea, că Majestatea Sa Regele Charles al III-lea, alături de Regina Consoartă Camilla, deține mai mulți cai de curse, pur sânge englez, care participă regulat la cursele de cai din Marea Britanie.

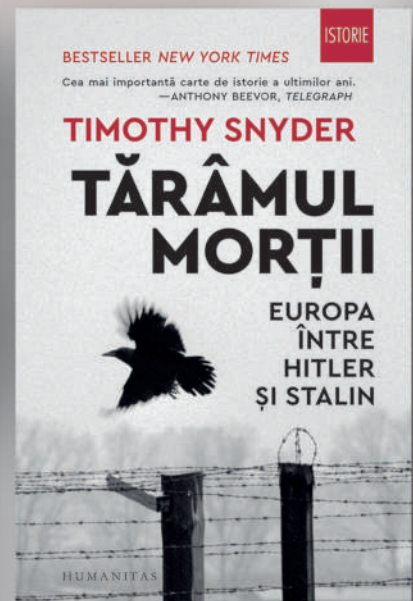
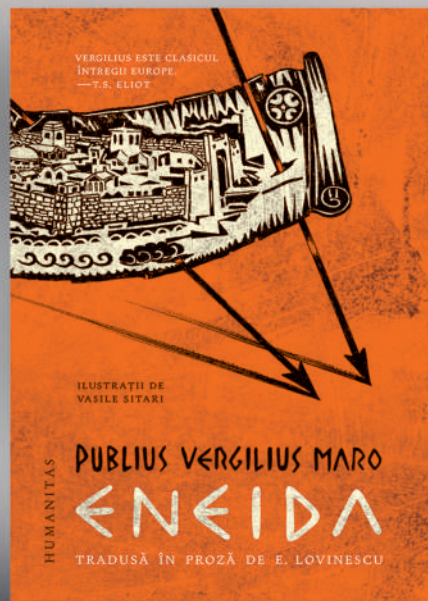
Decizia din 2021 a Consiliului Local Ploiești, care a aprobat un nou regulament de trap și a schimbat denumirile unor curse amintind de perioada monarhiei a venit ca o consecință firească. Astfel derby-ul României, la trap, a fost denumit „Marele Premiu

Regal al României la Trap.” Revenind la Cupa de Toamnă, desfășurată pe 25 septembrie, trebuie menționat că, în cursele de galop evenimentele au fost dedicate Majestății Sale Elisabeta a II-a (cursa de 1720 m, galop) și Majestății Sale Regelui Charles al III-lea (cursa de 1100 metri, galop).

Beneficiind și de o vreme excelentă, evenimentul de la Hipodromul Ploiești a adunat atât iubitorii de hipism din oraș, cât și foarte mulți împătimiți din capitala noastră, București. Cursele de galop au fost spectaculoase și au captivat spectatorii, în mod special copiii. Așadar, duminică dimineață, Ploieștiul nostru a fost pe aceeași lungime de undă cu marile capitale europene. Stă în puterea și voința noastră ca acest simbol al Ploieștiului să crească și să atragă și generațiile viitoare.

Desemnarea Ploieștiului, în 2024, cu titlul de Capitală a Tineretului, este un moment care trebuie să aducă prestigiu și recunoaștere orașului nostru, dar și hipodromului.

Noutăți HUMANITAS

Primăria
Municipiului
Ploiești

Casa de Cultură
„Ion Luca Caragiale”
a Municipiului Ploiești

Uniunea Scriitorilor din România

Tabăra de creație literară Ion Stratian

EDIȚIA A II-A

Nicoleta Popa
Cosmin Andrei Tudor
Ioan Es. Pop
Mihai Firică
Marcel Tolcea
Camelia Iuliana Radu

6 - 9
Octombrie 2012
Ploiești

PARTENERI MEDIA:

Atitudini
revista de cultură

PARTENERI:

